

UZASADNIENIE

Projektowaną ustawą zmienia się ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2024 r. poz. 1050 i 1473) oraz między innymi ustawę z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1917), ustawę z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 i 1572), ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2023 r. poz. 1090), ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1370), ustawę z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248 oraz z 2024 r. poz. 1535), ustawę z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2024 r. poz. 273 i 834), ustawę z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2020 r. poz. 2008), ustawę z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 409) i ustawę z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 125 i 834) czy ustawę z dnia 12 maja 2022 r. o Zespole Pomocy Humanitarno-Medycznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 345) oraz uchyla się ustawę z dnia 8 lutego 2018 r. o Instytucie Współpracy Polsko-Węgierskiej im. Wacława Felczaka (Dz. U. z 2024 r. poz. 251).

I. Zmiany w ustawie o Radzie Ministrów

Projektowane w art. 1 pkt 1 projektu ustawy przepisy art. 8a–8c ustawy o Radzie Ministrów stanowią, że Rada Ministrów ma prowadzić wykaz prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów natomiast Prezes Rady Ministrów oraz ministrowie mają prowadzić wykazy prac legislacyjnych. Obecnie obowiązek prowadzenia przez Radę Ministrów, Prezesa Rady Ministrów i ministrów wykazów prac legislacyjnych wynika z ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248 oraz z 2024 r. poz. 1535). Kwestie te powinny jednak wynikać z ustawy o podstawowym znaczeniu dla funkcjonowania Rady Ministrów, czyli ustawy o Radzie Ministrów. W wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów będą zamieszczane informacje dotyczące projektów ustaw i projektów rozporządzeń Rady Ministrów, a także projekty innych dokumentów rządowych dotyczących planowanych działań Rady Ministrów, w szczególności strategii albo programy. W wykazie pominięto obowiązek

zamieszczania projektów założeń projektów ustaw, gdyż co do zasady zakłada się rezygnację z tej formuły. W związku z projektowanymi zmianami konieczne są także zmiany wynikowe w ustawie z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (art. 7 projektu ustawy). Jednocześnie mając na uwadze, że uchwała nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) przewiduje prowadzenie wykazu prac programowych Rady Ministrów, który zgodnie z utrwaloną praktyką jest prowadzony w ramach jednego serwisu internetowego wraz z wykazem prac legislacyjnych, zaproponowano uregulowanie w projektowanej ustawie zagadnień dotyczących wykazu prac programowych Rady Ministrów. Wykaz prac legislacyjnych Rady Ministrów i wykaz prac programowych będzie zatem jednym wykazem prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. Zgodnie z projektowanym przepisem dostosowującym dotychczasowe wykazy z dniem wejścia w życie projektowanej ustawy staną się wykazem prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów, a katalog zamieszczanych w wykazie danych nie ulegnie zmianom.

Dodawany art. 9a ustanawia Sekretarza do Spraw Parlamentarnych i określa jego zadania, do których należy zapewnianie koordynacji realizacji obowiązków Rządu wobec Sejmu i Senatu oraz przedstawicieli Rządu w pracach parlamentarnych. Sekretarz do Spraw Parlamentarnych nie jest nową funkcją. Obecnie Sekretarz ten jest wyznaczany przez Prezesa Rady Ministrów na podstawie przepisów uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów. Mając jednak na uwadze znaczenie współpracy między Rządem a Parlamentem proponuje się wzmocnienie pozycji Sekretarza przez nadanie przepisom określającym status Sekretarza rangi ustawowej. Jednocześnie w art. 17 projektu ustawy wskazuje się, że Sekretarz powołany na podstawie przepisów dotychczasowych staje się Sekretarzem do Spraw Parlamentarnych, o którym mowa w art. 9a nowelizowanej ustawy o Radzie Ministrów.

Proponuje się także uchylenie art. 10c, na mocy którego Prezes Rady Ministrów realizował zadania z zakresu informatyzacji sektora publicznego, innowacji cyfrowych i rozwoju społeczeństwa informacyjnego oraz przeciwdziałania wykluczeniu cyfrowemu. Należy zauważyć, że zadania te nie powinny być zadaniami Prezesa Rady Ministrów, a właściwego w powyższym zakresie ministra kierującego działem administracji rządowej. W ocenie Wnioskodawcy przyjęta w wyżej wymienionym przepisie formuła realizacji tych zadań wyczerpała się. Jednocześnie proponuje się przepis przejściowy umożliwiający realizację

rozpoczętych przedsięwzięć. Konsekwencją uchylecia art. 10c w ustawie o Radzie Ministrów są też zmiany w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2024 r. poz. 234) oraz ustawie z dnia 15 grudnia 2022 r. o Państwowym Instytucie Medycznym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 2731).

Kolejna zmiana do ustawy o Radzie Ministrów obejmuje zniesienie kadencyjności Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów. Rada Legislacyjna zgodnie z art. 14 ust. 1a ustawy o Radzie Ministrów jest organem opiniodawczo-doradczym Rady Ministrów i Prezesa Rady Ministrów w sprawach dotyczących systemu prawa. Z uwagi na funkcje Rady Legislacyjnej jest zasadne, aby jej działalność była związana z okresem funkcjonowania danej Rady Ministrów. Rozwiązanie to pozwoli Prezesowi Rady Ministrów na ukształtowanie składu Rady Legislacyjnej, które zapewni, w jego ocenie, przedstawianie opinii w sprawach dotyczących systemu prawa na najwyższym poziomie eksperckim.

W związku z powyższym projekt przewiduje zastąpienie kadencyjności członków Rady Legislacyjnej powołaniem w skład Rady Legislacyjnej na czas funkcjonowania Rady Ministrów w danym składzie. Jednocześnie przewiduje się, że odwołanie członka Rady Legislacyjnej będzie mogło nastąpić w enumeratywnie wskazanych w ustawie okolicznościach, co pozwoli na zapewnienie niezależności w sporządzanych przez niego opiniach.

W związku z przewidzianym zniesieniem kadencyjności Rady Legislacyjnej w art. 19 projektu przewidziano przepis dostosowujący skracający kadencję obecnie funkcjonującej Rady Legislacyjnej w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy.

Natomiast zmiany przewidziane w art. 12 ust. 3 i art. 22 ust. 1b ustawy o Radzie Ministrów są związane z udziałem przedstawiciela Prezydenta RP w rządowym procesie legislacyjnym. Proponuje się wprowadzić w tym zakresie uelastycznienie rozwiązań. Wobec powyższego w art. 12 proponuje się uchylenie ust. 3, bowiem możliwość udziału przedstawicieli różnych organów, w tym przedstawiciela Prezydenta RP, wynika ze stosownych przepisów tworzących określony rodzaj komitetu. W odniesieniu natomiast do art. 22 ust. 1b w miejsce obowiązkowego udziału przedstawiciela Prezydenta proponuje się wprowadzenie rozwiązania umożliwiającego zapraszanie przedstawiciela Prezydenta RP na posiedzenie Rady Ministrów. Podkreślenia wymaga, że zasada podziału i równowagi władz odnosi się wyłącznie do relacji pomiędzy władzą ustawodawczą, wykonawczą i sądowniczą, a nie do relacji pomiędzy organami współtworzącymi strukturę jednej władzy (np. Sejmu

i Senatu, czy sądów różnych szczebli). Kwestie związane ze współpracą między Radą Ministrów a Prezydentem RP nie mieszczą się w zakresie normowania art. 10 Konstytucji. Ponadto wobec nieuwzględnienia w katalogu konstytucyjnych prerogatyw Prezydenta RP (art. 144 ust. 3 Konstytucji) prawa udziału w posiedzeniach Rady Ministrów, stałego komitetu i komitetów Rady Ministrów, należy uznać, że Prezydent nie został wyposażony przez ustawodawcę konstytucyjnego w tę kompetencję. Konstytucja nie zawiera żadnych norm, które mogłyby zostać uznane jako nakaz przyjęcia ustawowych regulacji nakładających na Radę Ministrów obowiązek uwzględniania obecności przedstawicieli Prezydenta RP w posiedzeniach Rady Ministrów, stałego komitetu i komitetów Rady Ministrów. Należy również wskazać, że Konstytucja przewiduje instrumenty prawne służące zapewnieniu mechanizmów współpracy w ramach władzy wykonawczej w dziedzinach konstytucyjnych zadań Prezydenta RP. Zgodnie z art. 141 ust. 1 Konstytucji w sprawach szczególnej wagi Prezydent Rzeczypospolitej może zwołać Radę Gabinetową, którą tworzy Rada Ministrów obradująca pod przewodnictwem Prezydenta RP. Prezydent, zgodnie z utrwaloną praktyką ustrojową, może także powołać osoby sprawujące stanowiska w administracji rządowej (np. Ministra Obrony Narodowej, Ministra Spraw Zagranicznych oraz Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji) do Rady Bezpieczeństwa Narodowego. Rada Ministrów jest natomiast odrębnym organem władzy wykonawczej, który samodzielnie wykonuje swoje konstytucyjne i ustawowe kompetencje, także w dziedzinach objętych zakresem zadań Prezydenta RP. Rada Ministrów nie jest w żaden sposób podległa Prezydentowi. Z kolei Rada Gabinetowa nie ma kompetencji Rady Ministrów. Oznacza to, że ustawodawca konstytucyjny stanowczo wykluczył możliwość udziału Prezydenta w wykonywaniu kompetencji Rady Ministrów. Ten jednoznaczny zakaz rozmywania granic pomiędzy kompetencjami dwóch ośrodków władzy wykonawczej ma istotne uzasadnienie ustrojowe. Rada Ministrów, w przeciwieństwie do Prezydenta, ponosi bowiem odpowiedzialność polityczną przed Sejmem.

Ponadto z uwagi na wypracowane w praktyce stosowania przepisów ustawy o Radzie Ministrów rozwiązania, w art. 12 proponuje się w dodawanym ust. 1a uregulowanie wprost możliwości ustanawiania przez Prezesa Rady Ministrów pełnomocników Prezesa Rady Ministrów z własnej inicjatywy, analogicznie do kompetencji Rady Ministrów określonych w art. 10 ustawy o Radzie Ministrów. Uzupełniono także art. 12 ust. 2 wyłącznie o odesłanie do nowego przepisu ust. 1a. Projektowana zmiana dokonująca modyfikacji w treści art. 12 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów, który to przepis określa zakres przedmiotowy upoważnienia do wydania zarządzenia, o którym mowa w ust. 1 i dodawanym ust. 1a, pozostaje bez wpływu

na zachowanie w mocy zarządzeń wydawanych na podstawie ust. 1. Uzupełnienie odnosi się do niezależnego treściowo upoważnienia zawartego w dodawanym ust. 1a, który stanowi podstawę do ustanawiania organów pomocniczych Prezesa Rady Ministrów. Projektowane rozwiązanie nie ma wpływu na zmianę treści upoważnienia wynikającego z art. 12 ust. 1.

Zmiany w art. 14ca i następnych mają za zadanie uporządkowanie kwestii związanych z aplikacją legislacyjną. Zgodnie z art. 14b pkt 3 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów Rządowe Centrum Legislacji prowadzi aplikację legislacyjną. Podkreślenia wymaga natomiast, że obecnie obowiązujące rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie aplikacji legislacyjnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1343) jest wydawane na podstawie upoważnienia zawartego w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 409). Rządowe Centrum Legislacji jako państwowa jednostka organizacyjna podległa Prezesowi Rady Ministrów nie jest objęte zakresem przedmiotowym ustawy o służbie cywilnej, nie jest zatem właściwe regulowanie kwestii związanych z aplikacją legislacyjną w akcie normatywnym, który w żaden sposób nie oddziałuje na podmiot, który posiada kompetencje do prowadzenia aplikacji legislacyjnej. Wobec powyższego proponuje się ujęcie norm odnoszących się do aplikacji legislacyjnej w ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, zgodnie z którą to Rządowe Centrum Legislacji prowadzi aplikację legislacyjną.

Co do zasady nie zakłada się zmian w organizacji aplikacji. W projekcie ustawy proponuje się jedynie nadanie rangi normy ustawowej przepisom obecnie regulującym organizację aplikacji legislacyjnej. Zauważenia również wymaga, że aplikacja legislacyjna jest jedyną aplikacją prawniczą uregulowaną w drodze aktu podustawowego. Nowością jest powołanie nowego podmiotu, obok kierownika aplikacji legislacyjnej, jakim będzie Rada Programowa. Rada ta będzie ciałem doradczym Prezesa Rządowego Centrum Legislacji, którego zadania mają służyć zapewnieniu wysokiego poziomu kształcenia aplikantów. Członkowie Rady Programowej nie będą otrzymywali wynagrodzenia.

Konsekwencją wprowadzanych do ustawy o Radzie Ministrów przepisów dotyczących aplikacji legislacyjnej są zmiany wynikowe wprowadzone do ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych oraz do ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej polegające na uchyleniu w tych ustawach przepisów odnoszących się do aplikacji legislacyjnej.

W art. 39 proponuje się uzupełnienie ust. 1aa o kwestie związane z przekształceniem ministerstwa, w wyniku którego Prezes Rady Ministrów będzie mógł zarządzić o przeznaczeniu składników majątkowych będących w posiadaniu Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. W aktualnym brzmieniu tego przepisu możliwość przeznaczenia składników majątkowych Kancelarii Prezesa Rady Ministrów jest dopuszczalna tylko w sytuacji utworzenia nowego ministerstwa, co jest regulacją niewystarczającą.

II. Zmiana w ustawie o samorządzie gminnym

W obowiązującym stanie prawnym wójt (burmistrz, prezydent miasta) jest organem wykonawczym gminy, pochodzącym z wyborów. Wójt, w drodze zarządzenia, w zależności od wielkości gminy, powołuje i odwołuje jednego zastępcę lub kilku zastępców. Zastępca wójta jest organem niepochodzącym z wyborów, ale wyznaczanym samodzielnie przez danego wójta. W literaturze wskazano, że art. 26a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z poz. 1465 i 1572), zwanej dalej „ustawą o samorządzie gminnym”, wyznacza samodzielność i wyłączną właściwość wójta w tej sprawie, wskazuje się, że wójt „nie musi [...] w tej sprawie przeprowadzać jakichkolwiek konsultacji z radą gminy lub z innymi podmiotami, które mogłyby ograniczyć jego dyskrecyjne uprawnienie w tym zakresie. Jedyne ograniczenia płyną z przepisów art. 6 u.pr.s. (określającego, kto może być pracownikiem samorządowym) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 15.05.2018 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych, które określają m.in. wymogi dotyczące wykształcenia zastępców. W praktyce jednak wobec znacznego upolitycznienia wyborów w większości zwłaszcza dużych gmin decydują o tym względy polityczne.”. Wprowadzenie funkcji zastępcy wójta w 2002 r. było związane z wprowadzeniem jednoosobowego organu uprawnionego do zarządzenia gminą i koniecznością powołania osoby wspierającej wójta. Ustawodawca zdecydował się zatem na pozostawienie wójtowi pełnej swobody w wyborze swojego zastępcy, tak żeby możliwa była efektywna współpraca tych osób.

Jednocześnie w wyniku kolejnych nowelizacji ustawy o samorządzie gminnym, wykonywanie funkcji zastępcy wójta zostało ściśle powiązane z mandatem wójta. Zgodnie z art. 28e ustawy o samorządzie gminnym, w przypadku wygaśnięcia mandatu wójta przed upływem kadencji z przyczyn, o których mowa w art. 492 § 1 pkt 8 lub 9 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (a zatem w przypadku odwołania wójta w drodze

referendum lub w przypadku odwołania wójta przez Prezesa Rady Ministrów z powodu powtarzających się naruszeń Konstytucji RP i ustaw, w trybie nadzoru określonym w art. 96 ustawy o samorządzie gminnym) wygaśnięcie mandatu wójta jest równoznaczne z odwołaniem jego zastępcy. Zastępca zatem dzieli los osoby, która powierzyła mu funkcję. Odwołanie zastępcy wójta z mocy prawa następuje również w przypadku zrzeczenia się funkcji wójta przez tego zastępcę lub wystąpienia w stosunku do tego zastępcy jednej z przyczyn, o której mowa w art. 492 § 1 pkt 2, 4-7 i 10 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy, w czasie pełnienia funkcji wójta albo wykonywania zadań i kompetencji wójta przez tego zastępcę wójta (art. 28i ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, dodany ustawą z dnia 26 kwietnia 2024 r. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw). Na zastępcę wójta rozciągnięte zostały zatem te same przyczyny utraty mandatu, które dotyczą wójta, choć zastępca nie jest organem pochodzącym z wyborów. Tym samym, jeżeli istnieją przyczyny, które powodują wygaśnięcie mandatu wójta, albo podważają jego mandat społeczny albo też te same przyczyny wystąpiły w stosunku do zastępcy pełniącego funkcję wójta – następuje odwołanie tego zastępcy.

Podstawową funkcją zastępcy wójta jest wsparcie wójta w pełnieniu zadań i kompetencji. Ustawa przesądza, że istnieją przypadki, w których zadania i kompetencje właściwego wójta przejmuje zastępca lub pierwszy zastępca wójta. Dotyczy to:

- 1) wygaśnięcia mandatu wójta przed upływem kadencji, do czasu objęcia obowiązków przez nowo wybranego wójta (art. 28f ustawy o samorządzie gminnym);
- 2) tymczasowej przeszkody w wykonywaniu zadań i kompetencji wójta, wynikającej z okoliczności wskazanych w art. 28g ustawy o samorządzie gminnym.

Istnieją natomiast sytuacje, w których zadania i kompetencje wójta wykonuje osoba wyznaczona przez Prezesa Rady Ministrów. Taka osoba przejmuje zadania i kompetencje wójta w przypadku wygaśnięcia mandatu wójta, jeżeli w gminie nie wyznaczono zastępcy albo ten zastępca został odwołany. Zastępca wójta może zostać odwołany:

- 1) na mocy zastosowania normy z art. 28e ustawy o samorządzie gminnym – czyli wówczas, gdy w drodze referendum odwołano wójta lub odwołał go Prezes Rady Ministrów na skutek zastosowania środków nadzoru, o którym mowa w art. 96 ustawy albo
- 2) w sytuacji, w której na podstawie art. 28i ustawy o samorządzie gminnym – tzn. już po powierzeniu funkcji wójta temu zastępcy nastąpiła w stosunku do tego zastępcy przyczyna określona w art. 492 § 1 pkt 2, 4–7 lub 10 Kodeksu wyborczego.

W przypadku wygaśnięcia mandatu wójta i zastosowania art. 28f ustawy o samorządzie gminnym przewodniczący rady gminy, w terminie 7 dni od dnia wygaśnięcia mandatu wójta, pisemnie informuje wojewodę o objęciu funkcji wójta przez zastępcę albo pierwszego zastępcę, albo o konieczności wyznaczenia przez Prezesa Rady Ministrów osoby pełniącej funkcję wójta (art. 28g ust. 7 ustawy o samorządzie gminnym). Prezes Rady Ministrów obligatoryjnie, na wniosek wojewody przekazany niezwłocznie za pośrednictwem ministra właściwego do spraw administracji publicznej, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku, wyznacza osobę pełniącą funkcję wójta do czasu objęcia obowiązków przez nowo wybranego wójta (art. 28f ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym). W przypadku wygaśnięcia mandatu wójta w czasie wykonywania zadań i kompetencji wójta przez zastępcę wójta albo osobę, o której mowa w art. 28h, funkcję wójta, do czasu objęcia obowiązków przez nowo wybranego wójta, pełni osoba, która przejęła wykonywanie zadań i kompetencji wójta na podstawie art. 28g (art. 28f ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym).

Prezes Rady Ministrów może także wyznaczyć osobę, która będzie pełniła zadania i funkcję wójta w razie istnienia przemijającej przeszkody w sprawowaniu przez niego urzędu. Tymczasowe pełnienie obowiązków przez zastępcę wójta na okres występowania przeszkody w sprawowaniu tego urzędu przez wójta, następuje na mocy art. 28g ustawy o samorządzie gminnym. Przeszkodami, które powodują przemijającą niemożność pełnienia zadań i kompetencji przez wójta są:

- 1) tymczasowe aresztowanie;
- 2) odbywanie kary pozbawienia wolności wymierzonej za przestępstwo nieumyślne;
- 3) odbywanie kary aresztu;
- 4) niezdolność do pracy z powodu choroby trwającej powyżej 30 dni;
- 5) zawieszenie w czynnościach służbowych.

Przepisy przesądzają, że w pierwszej kolejności zadania i kompetencje wójta w przypadku wystąpienia takiej przeszkody przejmuje zastępca albo pierwszy zastępca wójta. Zgodnie z art. 28g ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym – dopiero, kiedy w gminie nie powołano zastępcy albo pierwszego zastępcy wójta – zadania i kompetencje przejmuje osoba, o której mowa w art. 28h ustawy o samorządzie gminnym – a zatem osoba, która została wyznaczona przez Prezesa Rady Ministrów. Taka osoba wyznaczona przez Prezesa Rady Ministrów przejmuje zadania i kompetencje wójta także wówczas, gdy przemijająca

przeszkoda w wykonywaniu kompetencji wójta będzie dotyczyła zastępcy lub pierwszego zastępcy wójta, który wykonuje zadania i kompetencje wójta (art. 28g ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym), albo gdy przeszkoda w sprawowaniu funkcji wójta nastąpi przed złożeniem ślubowania przez wójta (art. 28g ust. 3a ustawy o samorządzie gminnym).

Powyższe przepisy nie uwzględniają jednak faktu, że efektywne zastosowanie środków prawnych wskazanych w art. 28g ust. 1 wobec wójta, może wymagać powierzenia zarządzania gminą innej osobie niż zastępca bezpośrednio wskazany przez tego wójta i działający z jego umocowania. Należy bowiem zauważyć, że tymczasowa przeszkoda w sprawowaniu funkcji przez wójta może nastąpić w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa związanego z pełnieniem funkcji publicznej lub gospodarowaniem mieniem komunalnym, albo z przestępstwami przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego. W tych przypadkach właściwe organy wymiaru sprawiedliwości decydują się na zastosowanie środków zapobiegawczych, których celem jest zabezpieczenie prawidłowego przebiegu postępowania. Zastosowane tymczasowe aresztowanie, a także zawieszenie w czynnościach służbowych, o których mowa w art. 28g ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy o samorządzie gminnym, stosuje się w postępowaniu karnym jako środki zapobiegawcze w celu ograniczenia osobie oskarżonej, a wcześniej realizującej czynności służbowe jako wójt, wpływu na osoby jej podległe lub na dowody zbierane w postępowaniu, do których ma dostęp pełniąc czynności służbowe. Podobnie kara aresztu może dotyczyć kary wymierzonej za wykroczenie związane z wystąpieniem przeciwko instytucjom państwowym, samorządowym i społecznym. Także w przypadku odbywania kary pozbawienia wolności za przestępstwo nieumyślne dochodzi do sytuacji, w której wójt, burmistrz, prezydent miasta zostaje skierowany do odbywania kary pozbawienia wolności, za popełnienie przestępstwa, które popełnił na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, a przestępstwo to może dotyczyć wydarzeń istotnych w kontekście sprawowanej przez niego funkcji, którą z jego upoważnienia pełni w tym czasie zastępca. W konsekwencji, wystąpienie tych szczególnych okoliczności, w niektórych przypadkach może wymagać tymczasowego ograniczenia działającego automatycznie i z mocy prawa, przekazania zadań i kompetencji wójta jego zastępcy. Może się bowiem okazać, że skuteczność zastosowanych środków zapobiegawczych czy niezakłóconego wykonywania kar aresztu lub pozbawienia wolności nałożonych na osobę wójta może wymagać tymczasowego ograniczenia działania również jego zastępcy, w niektórych przypadkach. Wątpliwości wobec osoby wójta, które skutkowały zastosowaniem środków zapobiegawczych, zwłaszcza w sytuacji, kiedy zachodzi podejrzenie przestępstwa

przeciwko instytucjom lub organom państwowym lub samorządowym albo w związku z zarządzaniem mieniem komunalnym, lub skierowaniem do odbywania kary pozbawienia wolności za przestępstwo nieumyślne lub kary aresztu, mogą stanowić przesłankę odsunięcia od dalszego zarządzania gminą zastępcy, którego ten wójt wybrał samodzielnie. Należy zwrócić uwagę, że osoba pełniąca tymczasowo obowiązki wójta posiada wszystkie jego uprawnienia i obowiązki. Wprawdzie wójtem nie jest, ponieważ obsadzenie stanowiska tego organu następuje w drodze wyborów powszechnych, niemniej, poza tym nie można doszukiwać się tutaj jakichkolwiek różnic w zakresie przydanych tej osobie zadań i kompetencji w stosunku do zadań i kompetencji wykonywanych przez wójta. Ponieważ jest osobą zaufaną, powołaną bezpośrednio przez wójta, to w niektórych przypadkach może budzić wątpliwości powierzenie jej wykonywania zadań i kompetencji wójta, bowiem istnieje znaczne ryzyko, że osoba ta tak samo jak wójt, któremu tymczasowo odebrano możliwość pełnienia funkcji, będzie mogła wpływać na przebieg postępowania karnego, niweczącym tym samym funkcję zastosowanych środków zapobiegawczych tj. zawieszenia w czynnościach służbowych czy tymczasowym aresztowaniu, które mają służyć zabezpieczeniu prawidłowego toku postępowania.

Mając na uwadze te okoliczności zaproponowano mechanizm, który umożliwi Prezesowi Rady Ministrów, korzystając z kompetencji do sprawowania nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego, wskazanie osoby, która będzie tymczasowo wykonywała zadania i kompetencje wójta, w sytuacjach, o których mowa w art. 28g ust. 1 pkt 1–3 lub 5 ustawy o samorządzie gminnym. Prezes Rady Ministrów będzie stosował ten środek na wniosek wojewody w celu zapewnienia zdolności do działania wskazanej jednostce samorządu terytorialnego. Dodawany przepis wskazuje, że Prezes Rady Ministrów będzie miał taką możliwość oceniając indywidualnie każdą z występujących sytuacji. Ocena ta będzie możliwa dzięki temu, że przewodniczący rady gminy, informując wojewodę o zaistnieniu okoliczności powodujących tymczasową przeszkodę w sprawowaniu funkcji wójta, będzie również przekazywał kopię dokumentów, na podstawie których zostały udowodnione okoliczności istnienia tymczasowej przeszkody w sprawowaniu urzędu wobec wójta. Dzięki temu wojewoda będzie mógł ocenić z jakimi okolicznościami jest związana tymczasowa przeszkoda w sprawowaniu urzędu, a konsekwencji złożyć stosowny wniosek do Prezesa Rady Ministrów. Kompetencja ta będzie miała charakter fakultatywny. Należy podkreślić, że powierzenie zadań i kompetencji wójta osobie wyznaczonej przez Prezesa Rady Ministrów we wskazanym przypadku jest tymczasowe – zgodnie z art. 28g ust. 6 ustawy o samorządzie gminnym, będzie

ono obowiązywało w okresie, w którym występuje przemijająca okoliczność powodująca przeszkodę w sprawowaniu urzędu przez wójta. W konsekwencji będzie obowiązywało w okresie zastosowania środków zapobiegawczych – tymczasowego aresztowania lub zawieszenia w czynnościach służbowych oraz do dnia zwolnienia z aresztu lub zakładu karnego. Proponuje się wprowadzenie przepisów dostosowujących i przejściowych, które wskazują, że osoba wyznaczona, która przejęła wykonywanie zadań i kompetencji wójta wyznaczona przez Prezesa Rady Ministrów przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy będzie pełniła te zadania i kompetencje w okresach wskazanych w art. 28g ust. 6 ustawy o samorządzie gminnym w brzmieniu dotychczasowym. Do spraw wszczętych i niezakończonych, w których przewodniczący rady gminy lub wojewoda przekazał już informacje odpowiednio do wojewody lub Prezesa Rady Ministrów - znajdą zastosowanie przepisy dotychczasowe. Zatem dopiero po wejściu w życie ustawy przewodniczący rady gminy będzie zobowiązany dołączyć do informacji kierowanej do wojewody stosowne dokumenty.

III. Zmiana w ustawie o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące niektóre funkcje publiczne

Zmiana zaproponowana w art. 4 projektu ustawy, w którym nowelizowana jest ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące niektóre funkcje publiczne (Dz. U. z 2023 r. poz. 1090), w pkt 1 polega na dodaniu w art. 10 ust. 6 kolejnego punktu, w którym wskazuje się komu kierownicy urzędów naczelnych lub centralnych organów państwowych będą składać swoje oświadczenia majątkowe. Zmiana ta wynika z faktu, że obowiązujące regulacje nie określają, komu należy składać oświadczenia majątkowe w przypadku, gdy składającym jest sam kierownik jednostki, a nie wydaje się prawidłowe, aby kierownik jednostki składał takie oświadczenie samemu sobie. Taka interpretacja podważałaby obowiązek dokonania przez tego kierownika analizy własnego oświadczenia majątkowego, zatem w przypadku kierownika jednostki należałoby przyjąć, że musi on złożyć oświadczenie majątkowe innemu kierownikowi jednostki. Wobec braku jednoznacznego określenia tej kwestii w przepisach prawa w ramach administracji rządowej wykształciła się praktyka, zgodnie z którą podmiotem tym jest organ nadzorujący dane jednostki. Wskazane i celowe wydaje się jednak jednoznaczne przesądzenie tej kwestii

przez jej uregulowanie wprost w ustawie.

Projekt zakłada także zmianę brzmienia art. 12 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, zgodnie z którym do Rejestru Korzyści należy zgłaszać darowiznę, jeżeli jej wartość przekroczy kwotę 25% minimalnego wynagrodzenia za pracę. Aktualnie przepis ten wskazuje, że zgłoszeniu podlega darowizna, „jeżeli jej wartość przekracza 50% najniższego wynagrodzenia pracowników za pracę, o którym mowa w art. 6 ust. 3”. Ponieważ obecny przepis odsyła do normy, która została już uchylona oraz do najniższego wynagrodzenia pracowników, które to pojęcie jest systematycznie eliminowane z systemu prawa, zaszła konieczność znowelizowania tego przepisu. Ustawa o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej weszła w życie 1 stycznia 1998 r. Od początku obowiązywania przewidywała obowiązek ujawniania w rejestrze korzyści darowizn o wartości przekraczającej 50% najniższego wynagrodzenia. W ówczesnym stanie prawnym wysokość najniższego wynagrodzenia określana była przez ministra pracy na podstawie upoważnienia ujętego w Kodeksie pracy. Najniższe wynagrodzenie wynosiło od roku 1999 – 650 zł, potem stopniowo rosło i od 1 stycznia 2001 r. wynosiło 760 zł.

Od 1 stycznia 2003 r. zaczęła obowiązywać ustawa o minimalnym wynagrodzeniu, która co do zasady zastąpiła pojęcie „najniższego wynagrodzenia” pojęciem „minimalnego wynagrodzenia” oraz ustaliła nowy mechanizm ustalania wysokości minimalnego wynagrodzenia. Przy tej okazji znowelizowano szereg ustaw, które posługiwały się dotychczas pojęciem „najniższego wynagrodzenia” i wprowadzono do tych ustaw pojęcie „minimalnego wynagrodzenia”. Ustawodawca nie był jednak konsekwentny i ustalił, że w niektórych ustawach pozostanie pojęcie „najniższego wynagrodzenia”, zamrażając jednocześnie jego wartość na poziomie kwoty 760 zł.

W rezultacie minimalne wynagrodzenie na przestrzeni lat 2003–2024 wzrosło od kwoty 800 zł do kwoty 4300 zł, natomiast sztucznie zamrożone co do wartości pojęcie najniższego wynagrodzenia oznacza niezmiennie kwotę 760 zł. Do rejestru korzyści od 2003 r. wpisywane więc muszą być darowizny o wartości przekraczającej kwotę 380 zł. Różnica wartości ekonomicznej kwoty 380 zł w roku 2003 i obecnie jest tak oczywista, że nie powinna wymagać dodatkowego wyjaśnienia. Przewidziana w projekcie nowelizacji zmiana polega na tym, aby próg, od przekroczenia którego uzależniony jest wymóg wpisywania darowizny do rejestru korzyści zmienić z „50% najniższego wynagrodzenia” na „25% minimalnego wynagrodzenia”

i ma na celu:

- 1) urealnienie wartości ekonomicznej progu;
- 2) zapewnienie automatycznej waloryzacji tego progu w miarę wzrostu minimalnego wynagrodzenia.

Warto zwrócić uwagę, że w projekcie nie przewidziano prostej zamiany progu „50% najniższego wynagrodzenia” progiem „50% minimalnego wynagrodzenia”, co prowadziłoby do ustalenia progu na poziomie kwoty 2150 zł, ale wprowadzono próg na poziomie 25% minimalnego wynagrodzenia, co oznacza kwotę 1075 zł.

Uzasadnieniem projektowanej zmiany jest zatem odejście od niestosowanego już pojęcia „najniższego wynagrodzenia”, którego wartość sztucznie „zamrożono” 21 lat temu, a tym samym przywrócenie rejestrowi korzyści realnego znaczenia jako miejsca odnotowywania darowizn o określonej w relacji do minimalnego wynagrodzenia kwocie. Próg ten będzie – tak jak inne wartości takie jak minimalne wynagrodzenie, przeciętne wynagrodzenie, świadczenia emerytalno-rentowe i inne – podlegał zwykłej waloryzacji.

IV. Zmiana w ustawie o działach administracji rządowej

Proponuje się uchylenie art. 33d ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1370), który stanowi, że Prezes Rady Ministrów koordynuje politykę mieszkaniową państwa oraz kontroluje jej realizację. Należy zauważyć, że polityka mieszkaniowa jest obecnie realizowana przez właściwego działowo ministra, funkcjonowanie tego przepisu jest wobec tego zbędne.

V. Zmiana w ustawie o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne

Obsługa informatyczna to kompleksowy, całościowy zakres usług i działań związanych z zarządzaniem, utrzymaniem, wsparciem infrastruktury informatycznej organizacji. Obejmuje ona wszystkie aspekty technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT), które są niezbędne do efektywnego funkcjonowania przedsiębiorstwa lub instytucji. Cel takiej kompleksowej

obsługi informatycznej polega na zapewnieniu niezawodnego, efektywnego i bezpiecznego środowiska informatycznego, które wspiera cele organizacji, oraz umożliwia elastyczne reagowanie na zmieniające się warunki rynkowe i technologiczne. Zastosowanie w przypadku takiej organizacji jak Kancelaria Prezesa Rady Ministrów wykonawcy innego niż Centrum Obsługi Informatyki – art. 4a ust. 1 ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne - może pociągać za sobą daleko idące konsekwencje - np. ujawnienie wrażliwych informacji o infrastrukturze teleinformatycznej i procedurach bezpieczeństwa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, co stanowi poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa. Centrum Obsługi Informatyki posiada unikalne kompetencje, certyfikaty bezpieczeństwa oraz doświadczenie w utrzymaniu krytycznych systemów informatycznych wspierających najwyższe organy władzy; inny wykonawca może nie zapewnić takiego poziomu wsparcia i bezpieczeństwa. Pracownicy realizujący zadania w ramach umowy mają dostęp do wszystkich informacji pracowników Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (maile, kalendarze, sposób i czas w jakim pracują), jak również innych informacji o wewnętrznych systemach informatycznych służących do obsługi Kancelarii. Dostęp do tych wszystkich informacji pozyskanych w czasie realizacji umowy może wiązać się z ryzykiem cyberataków i innych naruszeń bezpieczeństwa. dlatego proponuje się dodanie do ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1557) art. 4aa, zgodnie z którym Prezesa Rady Ministrów będzie mógł w określonych sytuacjach, powierzyć obsługę informatyczną Kancelarii Prezesa Rady Ministrów instytucji gospodarki budżetowej, wobec której minister właściwy do spraw informatyzacji wykonuje funkcje organu założycielskiego, którą jest Centrum Obsługi Informatyki.

VI. Zmiana w ustawie o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2020 r. poz. 2008), minister właściwy do spraw kultury fizycznej przedstawia sprawozdanie z realizacji przedsięwzięć Euro 2012 Radzie Ministrów dwa razy w roku, do dnia 31 stycznia i 31 lipca, oraz Sejmowi raz w roku, do dnia 30 marca każdego roku. Od zakończenia Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej

UEFA EURO 2012 minęło 12 lat. Sporządzanie sprawozdań z realizacji przedsięwzięć Euro 2012 jest już zatem nieracjonalne. Z tego względu proponuje się uchylenia art. 6.

VII. Zmiana w ustawie o służbie cywilnej

Zgodnie z obowiązującym brzmieniem przepisu art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 409) Szef Służby Cywilnej został upoważniony wyłącznie do przygotowywania projektów aktów normatywnych dotyczących służby cywilnej. Aby Szef Służby Cywilnej mógł być wnioskodawcą projektów aktów normatywnych dotyczących służby cywilnej i przedkładać je do rozpatrzenia na poszczególne etapy procesu legislacyjnego, wymagane jest upoważnienie od Prezesa Rady Ministrów w tym zakresie. Celem projektowanej zmiany jest przyznanie Szefowi Służby Cywilnej kompetencji do prowadzenia procesu uzgodnień, konsultacji publicznych, opiniowania oraz wnoszenia do rozpatrzenia projektów aktów normatywnych dotyczących służby cywilnej.

VIII. Zmiana w ustawie o zasadach zarządzania mieniem państwowym

Dodanie do art. 8a ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym ma na celu umożliwienie Prezesowi Rady Ministrów pozyskiwanie informacji niezbędnych dla prawidłowego koordynowania wykonywania przez niego uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa w spółkach. Informacje te będą udostępniane przez ministra właściwego do spraw aktywów państwowych.

IX. Zmiana w ustawie o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw

Zgodnie z projektowaną regulacją obsługę strony internetowej rządowego programu rozwijania szkolnej infrastruktury oraz umiejętności podstawowych i przekrojowych dzieci i młodzieży – „Laboratoria przyszłości” (dalej: „Program”) zapewni urząd obsługujący

ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 65 ust. 32 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw obsługę strony zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów we współpracy z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania. Projektowana zmiana jest konsekwencją przejęcia przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania pełnej koordynacji Programu. W wyniku projektowanej zmiany obsługę stron innych programów służących rozwijaniu infrastruktury jednostek oświatowych oraz kształtowanie i rozwijanie umiejętności podstawowych i przekrojowych w społeczeństwie, przyjmowanych przez Radę Ministrów na podstawie art. 65 ust. 31 ustawy, również będzie zapewniał urząd obsługujący ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania.

X. Zmiany w ustawie o Zespole Pomocy Humanitarno-Medycznej

Proponuje się przeniesienie Zespołu Pomocy Humanitarno-Medycznej, zwanego dalej „Zespołem” (działającego dotychczas przy Prezesie Rady Ministrów) do Ministerstwa Zdrowia. Proponuje się, aby Minister Zdrowia realizował zadania związane z funkcjonowaniem Zespołu, które obecnie realizuje Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w imieniu Prezesa Rady Ministrów. Zadania w szczególności wynikają z art. 4 - zapewnienie prawidłowej realizacji zadań Zespołu, w tym prowadzenie naboru do Zespołu, z art. 6 - powoływania i odwoływanie Szefa Zespołu, z art. 8 - zawieranie umów cywilnoprawnych z członkami Zespołu, z art. 13 - przedkładanie i opracowywanie planu organizacji i działania Zespołu, analogicznie uprawnienie dotyczące dysponowania Zespołem określone w art. 11 ust. 1 – proponuje się przypisać również Ministrowi Zdrowia.

Przeniesienie Zespołu pod nadzór Ministra Zdrowia uzasadnia zakres działania Zespołu i cel jego powołania – działania ratunkowe podejmowane w celu ochrony życia i zdrowia oraz skład Zespołu który stanowi personel medyczny – lekarze, ratownicy medyczni, pielęgniarki.

Projekt zakłada przepisy przejściowe dotyczące pracowników (dotychczas Zespół był obsługiwany przez pracowników komórki organizacyjnej w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów), mienia należącego do Zespołu, w tym asortymentu rezerw strategicznych

udostępnianego przez Rządową Agencję Rezerw Strategicznych na mocy decyzji Prezesa Rady Ministrów wydawanych na podstawie przepisów art. 19 ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych. Ponadto w kwestii umów i porozumień zawartych przez Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów dotyczących funkcjonowania Zespołu, w celu zapewnienia sprawnego przejścia Zespołu w struktury Ministra Zdrowia proponuje się zachowanie ważności tych postanowień, z tym że minister właściwy do spraw zdrowia wstąpi w prawa i obowiązki Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów działającego w imieniu Prezesa Rady Ministrów wynikające z postanowień tych umów i porozumień. Ponadto proponuje się, aby do dnia zatwierdzenia przez Ministra Zdrowia nowego planu organizacji i działania Zespołu opracowanego, uzgodnionego i zatwierdzonego zgodnie z art. 13 ustawy, Zespół mógł funkcjonować na podstawie planu organizacji i działania w brzmieniu dotychczasowym.

Dodatkowo proponuje się dodać przepis umożliwiający zadysponowanie Zespołu do wykonywania zadań na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w szczególnych sytuacjach - stanu klęski żywiołowej, stanu epidemii, stanu zagrożenia epidemicznego lub w sytuacji kryzysowej, a także w celu zapobiegania klęsce żywiołowej lub sytuacji kryzysowej, oraz w celu usunięcia ich skutków. Jest to uzasadnione potencjałem Zespołu zarówno osobowym, jak i sprzętowym, co jest niezwykle istotne np. w sytuacji obecnej – usuwania skutków powodzi.

W związku z projektowanymi zmianami w art. 24 projektu ustawy zawarto przepisy dostosowujące dotyczące między innymi spraw pracowniczych, przeznaczenia składników majątkowych będących w posiadaniu Kancelarii Prezesa Rady Ministrów czy przejęcia dotychczasowych zobowiązań i należności przez ministra właściwego do spraw zdrowia.

XI. Zmiany dotyczące Zintegrowanego Systemu Informatycznego

W celu uporządkowania przepisów oraz dostosowania do obecnego stanu prawnego, w którym to minister właściwy do spraw aktywów państwowych jest wiodący w sprawach dotyczących uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa, należy dokonać przeniesienia Zintegrowanego Systemu Informatycznego (systemu dotyczącego informacji o spółkach) z Kancelarii Prezesa Rady Ministrów do ministra właściwego do spraw aktywów państwowych. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów przejęła ten system wraz z wejściem

w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym na podstawie art. 114 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 226, z późn. zm). Obecnie jednak system powinien znajdować się w Ministerstwie Aktywów Państwowych, o czym stanowi art. 23 projektu ustawy.

XII. Likwidacja Instytutu Współpracy Polsko-Węgierskiej im. Wacława Felczaka

W niniejszym projekcie ustawy jest także planowana likwidacja państwowej osoby prawnej - Instytutu Współpracy Polsko-Węgierskiej im. Wacława Felczaka, utworzonego ustawą z dnia 8 lutego 2018 r. o Instytucie Współpracy Polsko-Węgierskiej im. Wacława Felczaka (Dz. U. z 2024 r. poz. 251), która zgodnie z art. 28 w związku z art. 27 projektu ustawy utraci moc po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia projektowanej ustawy. W chwili utworzenia Instytutu współpraca z państwami Europy Środkowo-Wschodniej była już realizowana przez inne instytucje, zajmujące się także między innymi analizą przemian politycznych, gospodarczych i społecznych w tej części Europy. Wśród podmiotów realizujących działania w tym zakresie można wymienić między innymi Ośrodek Studiów Wschodnich im. Marka Karpia, Instytut Europy Środkowej, czy też Polski Instytut Spraw Międzynarodowych. Ich działalność dotyczy określonych obszarów tematycznych, nie ograniczając się wyłącznie do jednego z państw, co umożliwia zarówno bardziej wszechstronną współpracę, jak też prowadzenie badań i działalności w szerszym zakresie. Aby ujednolicić istniejące rozwiązania, jest wskazane oparcie się na działaniach podejmowanych przez tego rodzaju instytucje, nie zaś podmioty, których zakres działań będzie ustawowo ograniczony wyłącznie do jednego z państw. Jednocześnie oparcie się na istniejących państwowych osobach prawnych, realizujących szerszą działalność, umożliwi prowadzenie współpracy z państwami Europy Środkowo-Wschodniej, z uwzględnieniem rozwoju współpracy polsko-węgierskiej. W związku z zakładaną likwidacją Instytutu w projekcie zostało określone między innymi: kto powołuje likwidatora, czas likwidacji, katalog przykładowych czynności likwidacyjnych, a także urząd, który ma obsługiwać likwidatora (art. 25 projektu ustawy). Konsekwencją likwidacji Instytutu Współpracy Polsko-Węgierskiej im. Wacława Felczaka jest konieczność uchylecia w art. 4 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–

1990 oraz treści tych dokumentów pkt 61a, który stanowi, że osobą pełniącą funkcję publiczną w rozumieniu tej ustawy jest Dyrektor Instytutu Współpracy Polsko-Węgierskiej im. Wacława Felczaka i jego zastępcy (art. 8 projektu ustawy), jak również art. 3 ust. 1 pkt 11a ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym (art. 12 pkt 1 projektu ustawy).

Projektowana ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 24 ust. 2, który wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, oraz art. 12 pkt 1 i art. 27, które wejdą w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia projektowanej ustawy.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie podlega procedurze notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projektowana regulacja nie wymaga przedłożenia instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, o którym mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowana regulacja nie ma wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248 oraz z 2024 r. poz. 1536) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.